

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/97/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516207230
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1516207230.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: AQUASECO s.r.o., IČO: 17 335 264, so sídlom Bernolákovská 18/A, 900 28 Ivanka pri Dunaji, zast. advokátom JUDr. Mariánom Kollárom, so sídlom Mnoheľova 22, 058 01 Poprad, proti žalovanej: A. V., Z.. XX.XX.XXXX, B. B.Z. XXXX/XX, XXX XX B., o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 18. januára 2017, č.k. 39C/144/2016-195, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že darovacia zmluva uzavretá dňa 09.08.2013 medzi žalovanou ako obdarovanou a D.. P. V. T. U. V. ako darcami, ktorou nadobudla žalovaná výlučné vlastnícke právo k nehnuteľnosti - B. Č.. XX, Z. Q. na X. X. B.O. L. Q.. Č.. XXXX na B. R. Č.. XX, X. na X. J. „, Č.. XXXX T. na X. J. „, Č.. XXXX V. A..Ú.. X., I. na E. Č.. XXXX vo výlučnom vlastníctve žalovanej a spoluvlastnícky podiel 1739/100000 k spoločným častiam a spoločným zariadeniam bytového domu bez spoluvlastníckeho podielu k pozemkom v A..Ú.. X. zapísané V. E. Č.. XXXX (ďalej len „darovacia zmluva“ a „byt“), je voči nemu neúčinná. Žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia súdnych konaní vedených Okresným súdom Bratislava V o zaplatenie náhrady škody.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca argumentoval tým, že dňa 18.03.2013 podal trestné oznámenie na otca žalovanej, D.. P. V., pre podozrenie z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Tr. zák., ktorým mu spôsobil škodu vo výške 6.782,09 eur. Po vypočutí pred vyšetrovateľom previedol D.. P. V. (Q. U. V.) dňa 09.08.2013 vyššie uvedenou darovacou zmluvou na žalovanú byt v snahe vyhnúť sa splneniu svojho záväzku. Dňa 10.10.2014 bolo D.. P. V. vznesené obvinenie a dňa 17.12.2015 vydal Okresný súd Bratislava III trestný rozkaz č.k. 46T 58/2015-979, ktorým ho uznal vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., ktorým mu spôsobil škodu 14.689,59 eur. Bol odsúdený na trest odňatia slobody dva roky s podmieňaným odkladom na tri roky a žalobcu súd odkázal s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 13.01.2016. Žalobca podal dňa 25.04.2014 návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 1.656,50 eur s príslušenstvom (23Cb 157/2014) a dňa 14.05.2015 návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 7.774,10 eur (23Cb 226/2015) na Okresný súd Bratislava V, pričom súdne konania neboli ku dňu podania žaloby právoplatne skončené. Dňa 19.01.2016 podal žalobca proti D.. P. V. návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 5.258,99 eur s príslušenstvom na Okresný súd Bratislava V (6C 20/2016). Tvrdil, že D.. P. V. sa dňa 09.08.2013 zbavil nehnuteľného majetku (bytu) s úmyslom

ukrátiť uspokojenie svojich záväzkov voči nemu. Podľa ust. § 42a ods. 1 Obč. zák. sa domáhal určenia, že právny úkon dlžníka D.. V., ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, je voči nemu právne neúčinný. Zo skutočnosti, že žalovaná je L. D.. P. V., žije v spoločnej domácnosti spolu s rodičmi a vzhľadom na príbuzenský vzťah, jej každodenný styk s D.. P. V. a znalosť rodinných pomerov, vyvodil, že prevod bytu bol od počiatku účelový, zameraný na zbavenie sa jediného nehnuteľného majetku dlžníka, keď D.. P. V. nevlastní žiadny ďalší nehnuteľný majetok. Súd prvej inštancie poukázal ďalej na to, že žalovaná nesúhlasila, keď namietla aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore podľa ust. § 42a ods. 1 Obč. zák. s tým, že žalobcu nemožno považovať za veriteľa, nakoľko nepreukázal, že voči D.. P. V., ktorý by mal byť dlžníkom, má vymáhateľnú pohľadávku, keďže nedisponuje dôkazom o existencii splatných pohľadávok voči D.. P. V., ako jednou z podstatných náležitostí odporovateľnej žaloby (NS SR 6Cdo 253/2012). Tvrdenia žalobcu o snahe dlžníka zmariť jeho možnosť domôcť sa svojich pohľadávok považovala za nepravdivé. Uviedla, že nemohla mať vedomosť o existencii pohľadávky žalobcu, nakoľko túto D.. P. V. nikdy neuznal, a ani o nej doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Keďže nemožno skonštatovať existenciu vymáhateľnej pohľadávky, nemožno ani konštatovať jej vedomosť o tejto pohľadávke. D.. P. V. mienil s ohľadom na jeho zlý zdravotný stav prevodom bytu usporiadať majetkové otázky so svojim prípadným dedičom. Poprela, že uvedený právny úkon D.. P. V. (prevod bytu) ukracuje uspokojenie žalobcovej prípadnej vymáhateľnej pohľadávky, pretože k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, avšak ak vlastní dlžník taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil. V tejto súvislosti poukázala na to, že D.. P. V. vedie na Okresnom súde v Pezinku občianskoprávne konanie proti žalobcovi o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a priznanie nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru pod sp.zn. 6Cpr 3/2012 a v prípade úspechu by mohol mať nárok na sumu 35.820 eur. Okresný súd Bratislava V rozhodol v ďalšej veci rozsudkom sp. zn. 23Cb 267/2014 zo dňa 25.04.2016, ktorým vylúčil D.. P. V. ako spoločníka zo spoločnosti žalobcu. Vychádzajúc z Čl. VII. Spoločenskej zmluvy žalobcu, má D.. P. V. ako bývalý spoločník právo na vyrovnací podiel (na základe účtovnej závierky žalobcu za rok 2015) vo výške približne 33.438 eur, o čom má žalobca vedomosť. Ak by aj boli preukázané nároky žalobcu, právny úkon dlžníka so svojim majetkom by prípadný nárok žalobcu neohrozil.

3. Súd prvej inštancie zhrnul ďalšiu argumentáciu oboch sporových strán v konaní. Žalobca poukazoval na to, že v trestnej veci bola zistená škoda takmer 15.000 eur, ktorú dlžník neuhradil, preto podal žaloby na plnenie, pričom po právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí súdov hrozí nebezpečenstvo, že tieto pohľadávky budú nevyhnutelne vzhľadom na prevod bytu dlžníka dňa 09.08.2013 na jeho dcéru. Žalovaná ničím nepreukázala, že dlžník má iný majetok, ktorým by mohol uspokojiť jeho pohľadávku, ani že nemohla vedieť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Navrhol prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania sp. zn. 23Cb 157/2014 o zaplatenie 1.656,50 eur z dôvodu, aby nedošlo k strate lehoty na podanie žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Potvrdil, že dlžník je vlastníkom obchodného podielu, ale nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu mu vznikne až do troch mesiacov po právoplatnosti rozhodnutia o vylúčení spoločníka zo spoločnosti a vzhľadom na ekonomickú situáciu môže sa stať, že spoločnosť nebude mať majetok alebo kladný hospodársky výsledok. Navrhol vykonať dokazovanie výsluchom Ing. Jána Vlnu ku vzniku pohľadávok a k úmyslu právnym úkonom ukrátiť ho pri uspokojení pohľadávok. Podľa žalobcu si bol dlžník vedomý svojich záväzkov už 22.06.2012 pri prerokovaní porušenia pracovnej disciplíny, kedy došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Poukazoval na to, že dlžník je dôchodca, iný príjem ako dôchodok nemá a jediný nehnuteľný majetok previedol na blízku osobu, svoju dcéru. Žalovaná zotrvala na namietaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu ako i na tvrdení, že dlžník disponuje obchodným podielom v spoločnosti žalobcu a vymáhateľnou pohľadávkou vo veci neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s náhradou mzdy, a preto jeho právny úkon nemohol byť vykonaný s úmyslom ukrátiť veriteľa, ktorý by mal byť žalovanej údajne známy. S návrhom na prerušenie konania nesúhlasila z dôvodu, že v čase prevodu nehnuteľnosti nebol preukázaný úmysel dlžníka vyhýbať sa splneniu povinnosti zmenšením majetku a neexistovala ani vymáhateľná pohľadávka. Mala za to, že aj keby došlo k potvrdeniu rozsudku, ktorým súd zaviazal dlžníka na zaplatenie 1.656,50 eur, je preukázateľné, že dlžník disponuje majetkom omnoho vyšším a to obchodným podielom spoločnosti žalobcu. Výsluch svedka D.. P. V. považovala za nadbytočný, nakoľko úmysel ukrátiť veriteľa by musel byť svedkovi preukázaný už pred prevodom nehnuteľností dňa 09.08.2013, čo sa výsluchom svedka nedá preukázať, lebo údajná škoda bola vypočítaná až trestným rozkazom v roku 2015.

4. Vykonaným dokazovaním zistil, že podľa výpisu z Obchodného registra žalobcu je spoločníkom od 23.09.1992 v spoločnosti žalobcu, so základným imanom zapísaným v obchodnom registri v sume 15.269,20 eur od 20.01.2010, D.. P. V. s vkladom od 14.02.2012 vo výške 3.000 eur, a že bol konateľom žalobcu od 03.04.1995 do 18.11.2011. Z čiastočného výpisu I. E. Č.. XXXX A.. Ú.. X.T. mal za preukázané, že Darovacou zmluvou V-16033/13 zo dňa 09.08.2013 sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou vyššie špecifikovaného bytu. Konštatoval, že nebolo sporné, že byt nadobudla darom od svojich rodičov, ktorí ho mali v čase prevodu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Žalobca podal dňa 18.03.2013 trestné oznámenie na D.. P. V. pre podozrenie zo spáchania zločinu podvodu podľa ust. § 221 ods. 1 a 3 Tr. zák., ktorým mu mala byť spôsobená škoda 6.782,09 eur. Okresný súd Bratislava III trestným rozkazom č.k. 46T 58/2015-979 zo dňa 17.12.2015, právoplatným dňa 13.01.2016, uznal H.. D.. P. V. vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa ust. § 221 ods. 1 a 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v období od 04.02.2009 do 25.11.2011 na nezistenom mieste vyhotovoval ako štatutárny zástupca spoločnosti AQUASECO, s.r.o. faktúry za služby zákazníkom poskytnutých spoločnosťou, pričom na vystavenie faktúr v mene spoločnosti nebol samostatne oprávnený, nakoľko ich musela podpísať a schváliť druhá konateľka spoločnosti, faktúry si nechal preplácať buď v hotovosti alebo v prospech svojho bankového účtu, pričom finančné prostriedky si ponechal pre vlastnú potrebu a takto vystavil faktúry špecifikované v trestnom rozkaze, ktoré mu boli riadne zo strany objednávateľov preplatené, čím spoločnosti AQUASECO, s.r.o. spôsobil škodu v celkovej výške 14.689,59 eur. Žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Žalobca podal dňa 25.04.2014 súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým žiadal zaviazat' D.. P. V. na zaplatenie 1.656,50 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 01.09.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania. Ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu bola žalobcom ustálená výška spôsobenej škody v sume 6.782,09 eur, D.. P. V. zaslal dňa 25.06.2012 výzvu na zaplatenie, nebolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie D.. P. V.. Okresný súd Bratislava V rozsudkom č.k. 23Cb 157/2014-236 zo dňa 13.06.2016 zaviazal D.. P. V. na zaplatenie 1.656,50 eur s úrokom z omeškania 5,25 % ročne od 06.06.2014 do zaplatenia a vo zvyšku návrh zamietol. Dňa 06.05.2015 podal žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 7.774,10 eur s úrokom z omeškania 9,05 % ročne od 23.12.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania a dňa 19.01.2016 podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 5.258,99 eur s úrokom z omeškania 9,05 % ročne od 23.12.2014 do zaplatenia a náhradu trov konania. Spolu si žalobca týmito návrhmi uplatnil 14.689,59 eur, zodpovedajúcich zistenej výške škody v trestnom konaní. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že na Okresnom súde v Pezinku prebieha pod sp. zn. 6Cpr 3/2012 konanie o žalobe D.. P. V. proti žalobcovi o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy v sume 35.820 eur brutto s úrokom z omeškania. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č.k. 23Cb 267/2014-309 zo dňa 25.04.2016 bol D.. P. V. vylúčený ako spoločník zo spoločnosti žalobcu, toto konanie nie je právoplatne skončené, pretože D.. P. V. podal voči rozsudku odvolanie. Z účtovnej závierky žalobcu zostavenej k 31.12.2015 zistil, že vlastné imanie spoločnosti za rok 2015 predstavovalo sumu 136.755 eur a vzhľadom na podiel vkladu D.. P. V. by mal v prípade právoplatného skončenia konania o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti nárok na vyrovnací podiel v zmysle ust. § 61 ods. 2 a 3 Obch. zák. v sume cca 33.000 eur. Z uvedeného vyvodil, že žalobca má a mal pred podaním žaloby vedomosť aj o inom majetku dlžníka.

5. Vec posúdil právne podľa ust. § 42a a § 42b Obč. zák. a § 61 Obch. zák. dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vysvetlil, že predpokladmi úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka, ktoré musí veriteľ preukázať, sú existencia vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi, skrátenie veriteľa, t.j. skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, predstavujúci objektívnu stránku odporovateľnosti, preukázanie úmyslu dlžníka ukraťiť svojho veriteľa, predstavujúci subjektívnu stránku odporovateľnosti (ak žalovanej ako druhej strane odporovaného právneho úkonu musel byť úmysel dlžníka odporovaným právny úkonom ukraťiť veriteľa známy, teda že o ňom vedela alebo musela vedieť) a skutočnosť, že právny úkon dlžník urobil v posledných troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby. Konštatoval, že žalobca podal žalobu v prekluzívnej trojročnej lehote.

6. Veľmi podrobne vysvetlil, čo treba rozumieť pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. § 42a ods. 1 Obč. zák., so záverom, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, teda pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Poukázal tiež na to, že ak slúži odporovacia žaloba k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným

rozhodnutím alebo iným titulom, a keby išlo len o pohľadávku „dospelú“ či splatnú, teda žalovateľnú. Svoj výklad podporil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 253/2012 zo dňa 17.12.2013 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 39/2015 zo dňa 01.07.2015. Uviedol, že ďalšou zákonom stanovenou podmienkou je, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnomu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 21Cdo 2791/99). Poukázal na to, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, nesie veriteľ (napr. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21Cdo 549/2001 a 30Cdo 2435/2006). Z uvedeného vyvodil, že ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa právnom úkonom dlžníka môže byť skonštatované len pri súčasnom naplnení dvoch podmienok, a to zmenšenie majetku a súčasne veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z iného majetku dlžníka.

7. Vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, že dlžník darovacou zmluvou zo dňa 09.08.2013 ukracuje uspokojenie jeho oprávnených pohľadávok. V tejto súvislosti poukázal na to, že k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, avšak vlastní dlžník napriek odporovateľnému právnomu úkonu a prípadne ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje na to, aby sa z neho veriteľ uspokojil. Uviedol, že takýmto majetkom môže byť aj obchodný podiel v spoločnosti. S poukazom na znenie ust. § 61 Obch. zák. konštatoval, že spoločenská zmluva žalobcu v k 12.02.2013 v čl. VII bod 1. písm. e) zhodne s ust. § 61 Obch. zák. stanovuje právo spoločníka na vyrovnací podiel pri vylúčení a zrušení účasti spoločníka súdom podľa § 150 Obch. zák. a rovnaké právo má dedič alebo právny nástupca spoločníka, pokiaľ naňho neprešiel obchodný podiel. Vysvetlil, že obchodný podiel má charakter inej majetkovej hodnoty podľa § 118 ods. 1 Obč. zák. a môže byť predmetom právnych vzťahov. Obchodný zákonník upravuje pojem podiel vo všeobecných ustanoveniach ako mieru účasti spoločníka na čistom obchodnom imaní. Podiel v tomto zmysle je majetkovým právom, predmetom ktorého je ideálna časť čistého obchodného majetku. Podiel je teda súčasťou majetku spoločníka, s ktorým môže disponovať, pričom jeho hodnota sa mení v závislosti od hospodárskych výsledkov spoločnosti. Konštatoval, že podľa účtovnej závierky žalobcu za rok 2015, by hodnota obchodného resp. vyrovnacieho podielu dlžníka postačovala na uspokojenie pohľadávok žalobcu.

8. Ustálil, že v konaní bola sporná aktívna vecná legitímácia žalobcu, ktorý preukazoval existenciu pohľadávky voči dlžníkovi podaním trestného oznámenia dňa 18.03.2013, v ktorom uviedol škodu vo výške 6.782,09 eur, Trestným rozkazom, právoplatným dňa 13.01.2016, v ktorom je výška škody v sume 14.689,59 eur uvedená v odsudzujúcom výroku ako skutková veta o vine a návrhmi na vydanie platobných rozkazov zo dňa 25.04.2014, 06.05.2015 a 19.01.2016, o ktorých ku dňu vyhlásenia rozsudku nebolo právoplatne rozhodnuté. Vyhodnotil, že žalobca nebol ku dňu vyhlásenia rozsudku veriteľom právoplatne priznanej pohľadávky, a preto nesplnil podmienku úspešného odporovania právnomu úkonu dlžníka (§ 42a ods. 1, § 42b ods. 1 Obč. zák.), a teda nemal aktívnu vecnú legitímáciu v spore pre absenciu vymáhateľnej pohľadávky. Ak žalobca tvrdil, že má vymáhateľnú pohľadávku vo výške 14.689,59 eur, uvedenú v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava III, uviedol, že všeobecné súdy v trestnom konaní rozhodujú o tom, či bol spáchaný trestný čin, pričom v občianskom súdnom konaní je súd viazaný iba výrokom súdu o tom, že určitým skutkom (v tomto rozsudku uvedenom) bol spáchaný trestný čin, resp. o tom, že určitá osoba spáchala trestný čin. Vysvetlil, že takéto odsudzujúce rozhodnutie môže obsahovať okrem výroku o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, a o tom, kto ich spáchal, aj iné výroky, ktorými však súd podľa ust. § 193 C.s.p. viazaný nie je. Rovnako nie je viazaný ani odôvodnením rozhodnutia a ani oslobodzujúcim rozhodnutím. V tejto súvislosti poukázal na výklad vzťahu trestného konania a občianskeho súdneho konania, ktorý má základ v tom istom skutkovom dejí, ktorý urobil Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1593/2013. Uzavrel, že súd nie je v občianskom súdnom konaní viazaný výškou škody, uvedenou v rozhodnutí súdu, ktorý rozhodoval o spáchaní trestného činu, a to ani vtedy, ak výška škody je uvedená vo výroku odsudzujúceho rozsudku ako skutková veta o vine. Výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin, nerieši rozsah a výšku škody ani vtedy, ak je ujma pojmovým znakom trestného činu. Ak žalobca v konaní tvrdil, že trestným rozkazom nie je možné rozhodnúť o náhrade škody, a tým, že D.. P. V. úmyselne nepodal odpor, napriek tomu, že svoju vinu popieral, súd o jeho nároku ako poškodeného na náhradu

škody nerozhodoval a odkázal ho s nárokom na občianske súdne konanie, súd prvej inštancie poukázal na ust. § 354 ods. 1 písm. f) Tr. por., podľa ktorého „trestný rozkaz obsahuje f) výrok o náhrade škody, ak bol nárok na jej náhradu riadne uplatnený“, so záverom, že v prípade riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní, by súd o nároku žalobcu rozhodol.

9. Dospel tiež k záveru, že žalobca nepreukázal ani ďalšiu podmienku odporovateľnosti, ktorou je úmysel dlžníka daným úkonom ukrátiť veriteľa. Uviedol, že ust. § 42a ods. 3 Obč. zák., týkajúce sa právneho úkonu urobeného medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou, úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa predpokladá (úmysel sa prezumuje). Vyhodnotil, že žalovaná spĺňa definičné znaky blízkej osoby podľa § 116 Obč. zák. a ako obdarovaná má pasívnu legitimáciu v spore. Na druhej strane dlžník je od 23.09.1992 spoločníkom v spoločnosti žalobcu a má teda aj iný majetok, a to obchodný resp. vyrovnací podiel v spoločnosti, o ktorom žalobca vie a vedel, a ktorý aj podľa účtovnej závierky k 31.12.2015 postačuje na uspokojenie zatiaľ nevymáhateľnej pohľadávky vo výške zistenej v trestnom konaní 14.689,59 eur. Navyiac, darovacia zmluva bola uzavretá v čase, keď žalobca škodu vyčíslil na sumu 6.782,09 eur, pričom ďalšie nároky žalobcu, uplatňované od D.. P. V. výzvami na zaplatenie, vznikli až v poslednom období, ako trovy trestného konania a iné nároky, o ktorých existencii v čase prevodu bytu dlžník nemohol vedieť. Dospel potom k záveru, že vzhľadom na iný majetok dlžníka, z ktorého žalobca môže dosiahnuť uspokojenie svojich pohľadávok, darovacou zmluvou nedošlo k jeho ukráteniu, a tým ani k preukázaniu úmyslu dlžníka ukrátiť ho, a tým k splneniu zákonnej podmienky pre úspešné odporovanie právneho úkonu dlžníka. Procesnú obranu žalovanej, že dlžník má ďalší majetok súvisiaci s uplatnením nárokov na súde žalobou (okrem iného) o náhradu mzdy, nebral do úvahy, pretože o jeho nárokoch zatiaľ nie je právoplatne rozhodnuté. Nakoľko nebol preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a nebola preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky, nemohol byť ani takýto úmysel dlžníka žalovanej známy, preto žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu zamietol ako nedôvodnú.

10. Konštatoval, že žalobca navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konaní na plnenie vedených na návrh žalobcu. Uviedol, že je pravdou, že v zmysle ust. § 164 C.s.p. môže súd konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Keďže žalobca nedisponuje vymáhateľnou pohľadávkou (vykonateľnou pohľadávkou), teda takou, ktorú možno exekvovať, neprerušenie konania, vedie k zamietnutiu odporovacej žaloby pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu. Na druhej strane žalobca v konaní nepreukázal (ako je vyššie uvedené) ďalšie zákonné predpoklady pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, keď nepreukázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka do takej miery, že by to ohrozilo uspokojenie jeho nároku na náhradu škody, čo aj pri nadobudnutí vymáhateľnej pohľadávky bráni rozhodnutiu v jeho prospech, a preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Vyhodnotil, že žalovaná mala v konaní úspech, preto má právo na plnú náhradu trov konania.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie a zároveň vyhovieť jeho návrhu na prerušenie konania. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nesplnil zákonné podmienky odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Obč. zák., keď mal za to, že z jeho žaloby a písomných vyjadrení vyplýva, že predpoklady úspešného odporovania právneho úkonu uzavretého medzi dlžníkom a žalovanou preukázal. Mal za to, že existencia vymáhateľnosti jeho pohľadávky voči dlžníkovi vznikla už dňa 25.06.2012, kedy došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru z jeho strany ako zamestnávateľa voči dlžníkovi ako zamestnancovi pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, v dôsledku ktorého mu dlžník spôsobil škodu vo výške 1.656,50 eur. V tejto súvislosti odkázal na justičnú prax, podľa ktorej musí pohľadávka existovať aspoň vo forme budúcej pohľadávky už v dobe, kedy došlo k odporovanému právneho úkonu, čiže najneskôr k 09.08.2013. Uviedol, že podľa Najvyššieho súdu SR sa vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Obč. zák. rozumie taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať na súde v základnom konaní (R 44/2001). Za druhú podstatnú právnu skutočnosť vzniku jeho pohľadávky voči dlžníkovi považoval svoje podanie trestného oznámenia na D.. P. V., v ktorom bola ustálená výška pohľadávky vo výške spôsobenej škody v sume 6.782,09 eur. Ďalej zopakoval priebeh a výsledok trestného stíhania D.. P. V.. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 23Cb I57/2014-236 zo dňa 13.06.2016, ktorým zaviazal D.. P. V. zaplatiť škodu 1.656,50 eur, uviedol, že tento rozsudok je potrebné brať ako vymedzenie jeho vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi. Ak súd prvej inštancie ďalej skonštatoval,

že nebola preukázaná druhá podmienka spočívajúca v ukrátení uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa tým, že zrealizovaným prevodom bytu došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, vytkol mu, že pri skúmaní tejto zákonnej podmienky nevzal v úvahu základnú zásadu spočívajúcu v tom, že nie je dôležité, aký veľký bol dlžníkov majetok v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený. V tejto súvislosti namietal, že súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné zisťovať u žalovanej, či je pravdivá skutočnosť, že dlžník okrem predmetného bytu ako poberateľ starobného dôchodku nedisponuje žiadnym ďalším hnutelným alebo nehnuteľným majetkom, a že neakceptoval jeho návrh na vykonanie dokazovania výsluchom dlžníka ako svedka za účelom preukázania týchto skutkových tvrdení. Týmto podľa jeho názoru súd prvej inštancie porušil rovné postavenie sporových strán a jeho právo na riadny a spravodlivý proces. Namietal, že súdu stačilo vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej, ktorý tvrdil, že dlžník disponuje majetkom v sume 33.438,60319 eur ako hodnotou jeho vyrovnacieho podielu v obchodnej spoločnosti AQUASECO s.r.o. (žalobcu) a nezaoberal sa tým, akým spôsobom dospel k uvedenej hodnote za rok 2015, hoci ku dňu pojednávania nebolo o vylúčení D.. P. V. ako spoločníka z tejto spoločnosti právoplatne rozhodnuté, čo považoval za v rozpore s ust. § 150 Obch. zák.. Mal potom za to, že ide len o hypotetickú záležitosť, ktorú nie je možné brať v úvahu ako existujúci majetok dlžníka, podobne ako dlžníkov nárok na náhradu mzdy v sume 35.820 eur. Zotrval na tvrdení, že iba vypočítím dlžníka D.. P. V. bolo možné reálne preukázať existenciu ďalšieho majetku. Poukázal aj na to, že i keď súd prvej inštancie citoval ust. § 42a ods. 3 Obč. zák. a žalovanú ako dcéru jeho dlžníka považoval za pasívne legitimovanú v spore, v rozpore so zákonom preniesol dôkazné bremeno na neho, hoci preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak je druhou stranou osoba blízka dlžníkovi, keďže v takom prípade sa úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa predpokladá a závisí od žalovanej, aby preukázala opak, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla rozpoznať ani pri náležitej starostlivosti. Nesúhlasil ani s tým, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho návrh na prerušenie konania, keď poukázal na to, že od roku 2014 doposiaľ podal žaloby o zaplatenie spôsobenej škody v celkovej výške 14.689,59 eur v troch konaniach, ktoré doposiaľ neboli bez jeho zavinenia právoplatne skončené. Súdu prvej inštancie vytkol, že nezobral do úvahy podmienku podať žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu v prekluzívnej lehote troch rokov, ktorá mu v posudzovanej veci pre uplatnenie práva odporovať právnym úkonom dlžníka začala plynúť dňom nasledujúcim po dni ku ktorému vznikli právne účinky vkladu vlastníctva do katastra nehnuteľností (09.08.2013) a uplynula k 10.08.2016. Podmienky na postup súdu podľa ust. § 164 C.s.p. boli podľa jeho názoru splnené a konanie bolo možné prerušiť do času, kým by Okresný súd Bratislava V právoplatne nerozhodol v uvedených občiansko-súdnych konaniach proti dlžníkovi o zaplatenie spôsobenej škody. Zamietnutím návrhu na prerušenie konania mu súd prvej inštancie odňal právo na riadny a spravodlivý proces, čím porušil princíp rovnosti procesných strán vyplývajúci z čl. 6 C.s.p..

13. Žalovaná žiadala vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, keď zdôraznila, že toto právo neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Ak žalobca namietal, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho návrh na vykonanie dokazovania, uviedla, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Poukázala aj na ust. § 185 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, a teda nie je povinný vykonať každý dôkaz navrhnutý stranou, pokiaľ takýto dôkaz nemá význam pre rozhodnutie. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku zamerl na preukázanie nesplnenia zákonných podmienok odporovateľnosti právneho úkonu podľa ust. § 42a Obč. zák., uviedla, že súd sa nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán a napadnutý rozsudok spĺňa atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že splnil základné predpoklady úspešného odporovania právneho úkonu medzi ňou a dlžníkom D.. P. V.. Zotrvala na svojej argumentácii, ktorú uviedla pred súdom prvej inštancie a zdôraznila, že ak žalobca nepreukázal existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči D.. P. V., nie je preukázaná podmienka aktívnej legitimácie žalobcu, nevyhnutná pre odporovateľné žaloby. Súhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že ak žalobca poukazoval na vyššie uvedený trestný rozkaz, z ktorého vyvodzoval svoj nárok voči D.. P. V., tak výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin nerieši rozsah a výšku škody. Poukaz žalobcu na trestný rozkaz považovala za bezpredmetný, pretože žalobcovi nepriznáva voči D.. P. V. nijaké finančné nároky, naopak, odkazuje

žalobcu s prípadným uplatnením si náhrady škody na občianskoprávne konanie. Za vymáhateľnú pohľadávku nepovažovala ani rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 23Cb 157/2014-236, ktorý mal byť preukázaním jeho nároku na náhradu škody vo výške 1.656,50 eur, keďže tento nenadobudol právoplatnosť. Ak teda žalobca nedisponuje nijakým dôkazom o existencii exekučného titulu, ktorý by mu potvrdil postavenie veriteľa, ako i vymáhateľnosť jeho pohľadávok, nepreukázal potom existenciu vymáhateľných pohľadávok voči D.. P. V. ako jednu z podstatných náležitostí odporovateľnej žaloby, a zamietnutie žaloby je správne. Vo vzťahu k výkladu pojmu vymáhateľná pohľadávka v zmysle ust. § 42a ods. 1 Obč. zák. poukázala na výklad Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 253/2012. Nestotožnila sa s tvrdením žalobcu, že súd nevzal v úvahu zásadu, že nie je dôležité, aký veľký bol dlžníkov majetok v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený, ktoré nepovažovala za pravdivé, pretože k úspešnému odporovaniu môže dôjsť, len ak úkony dlžníka vedú k zmenšeniu jeho majetku, čo má za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z jeho majetku, pričom, ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. Zároveň platí, že k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnemu úkonu (a ďalším svojim dlhom) taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR, sp. zn. 21Cdo 2791/99). Súhlasila so súdom prvej inštancie, že takýmto majetkom môže byť aj obchodný podiel v spoločnosti, na ktorý má dlžník ako spoločník v spoločnosti AQUASECO s.r.o. nárok, a ktorý mu v čase uzavretia darovacej zmluvy patril. Preto považovala argument žalobcu, že súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné v rámci dokazovania zisťovať, či je pravdivá skutočnosť, že dlžník disponuje ďalším hnutelným alebo nehnuteľným majetkom, za zavádzajúci, nakoľko súd prvej inštancie si túto povinnosť splnil. Ak žalobca tvrdil, že suma vyrovnacieho podielu, na ktorý by mal dlžník v prípade jeho vylúčenia ako spoločníka nárok, je len hypotetická záležitosť, pretože o vylúčení D.. V. ako spoločníka nie je právoplatne rozhodnuté, uviedla, že žalobca na jednej strane spochybňuje finančné nároky D.. V. voči nemu, a na druhej strane svoje údajné finančné nároky voči D.. V. považuje za dôvodné a preukázané napriek tomu, že ani o týchto nie je právoplatne rozhodnuté. Stotožnila sa potom so záverom súdu prvej inštancie, že nakoľko dlžník v čase uzavretia darovacej zmluvy vlastnil iný majetok (obchodný podiel v spoločnosti), z ktorého by veriteľ mohol uspokojiť svoju pohľadávku, nedošlo uzatvorením darovacej zmluvy k ukráteniu veriteľa, a tým ani k preukázaniu takéhoto úmyslu dlžníka, a teda k splneniu podmienky pre úspešné odporovanie právnemu úkonu. Zdôraznila, že súd musí v rámci konania postupovať okrem iného i v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Ak bolo v konaní možné z iných dôkazov vyhodnotiť, že neboli naplnené podmienky pre úspešné odporovanie právneho úkonu, čo postačovalo na rozhodnutie vo veci, vykonanie ďalších dôkazov (napr. výsluchu dlžníka, či prerušenie konania, ktoré žalobca žiadal) by bolo v danom konaní nevhodné a v rozpore so základnými zásadami civilného konania. Súhlasila s argumentáciou žalobcu v odvolaní, že ak sa úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa predpokladá, je na osobách dlžníkovi blízky, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Poukázala však na to, že uvedené splnila, nakoľko ak žalobca v čase uzatvorenia darovacej zmluvy nemal voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, a aj keby takúto pohľadávku mal, nemal dlžník v úmysle ukrátiť veriteľa, nakoľko nedošlo k zmenšeniu jeho majetku v rozsahu, že by nebol schopný uspokojiť prípadné nároky veriteľa, je zrejmé, že ani ona nemohla takýto úmysel dlžníka predpokladať. S poukazom na svoju argumentáciu v konaní pred súdom prvej inštancie považovala odvolanie žalobcu za nedôvodné.

14. Žalobca vo svojej reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrval na svojom odvolaní. Uviedol, že hoci on súdu prvej inštancie označil všetky potrebné skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie, tento akceptoval všetky skutkové tvrdenia žalovanej, ktoré neboli podporené dôkazmi. Na potvrdenie svojich skutkových tvrdení navrhol vypočuť ako svedka dlžníka D.. P. V., výsluchom ktorého by preukázal všetky podmienky odporovateľnosti sporného úkonu, pričom odmietnutím vykonania tohto dôkazu bolo porušené rovné postavenie sporových strán v zmysle ustanovenia čl. 6. C.s.p.. Odmietol aplikáciu zásady hospodárnosti konania tvrdiac, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie len prednesmi právnych zástupcov strán a listinné dôkazy vyhodnotil neúplne a nezákonne, v rozpore s ust. § 191 C.s.p.. K vyjadreniu priložil doposiaľ neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Pezinok sp. zn. 6Cpr 3/2012-300 zo dňa 27.04.2017, ktorým bola žaloba dlžníka o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a vyplatenie mzdy zamietnutá, ktorým preukazoval nepravdivosť tvrdení žalovanej, že dlžník má majetok, keď jedným zo zdrojov krytia jeho záväzkov bola žalobou požadovaná mzda D.. V. v sume 35.820 eur. Priložil tiež uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k. 6C 20/2016-336 zo dňa 07.06.2017, právoplatné dňa 19.06.2017, ktorým bol schválený zmier medzi ním a dlžníkom, podľa ktorého súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 5.258,99 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % v mesačných splátkach 600 eur,

splatných vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc mesiacom júl 2017 pod stratou výhody splátok. Zdôraznil, že žalovaný podmienil uzavretie zmluvy povolením splátok, lebo ako dôchodca nemá peňažné prostriedky na jednorazové zaplatenie celej istiny, úrokov z omeškania a trov konania, čo potvrdzuje existenciu jeho úmyslu ukrátiť ho uzavretím darovacej zmluvy so žalovanou ako veriteľa.

15. Následne žalobca doplnil svoje odvolanie o argument, že hoci D.. V. vznikla povinnosť uznaný dlh v sume 5.258,99 eur spolu s úrokmi 5,25 % splácať mesačnými splátkami, túto povinnosť si nesplnil už pri prvej splátke v mesiaci júl 2017. Preto boli tvrdenia žalovanej, že dlžník D.. P. V. má finančné prostriedky na zaplatenie svojich záväzkov, preukázané ako účelové a nepravdivé. Keď za obdobie mesiacov júl až september 2017 nezaplatil ani jednu splátku, podal (žalobca) návrh na exekučné konanie, v ktorom bol exekútorom vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami z dôchodku a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke zo dňa 22.11.2017. Doposiaľ získal len dve platby v sume 185,93 eur v mesiaci marec a apríl 2018. Uviedol, že uvedené potvrdzuje, že žalovaná realizovala spolu s dlžníkom D.. P. V. prevod bytu v úmysle krátiť jeho pohľadávky.

16. Žalovaná zotrvala na celej svojej argumentácii. Ak žalobca odkazoval na uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k. 6C 20/2016-336 a v súlade s ním na svoju vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi D.. V., konštatovala, že ani v čase uzatvorenia darovacej zmluvy, ani v čase podania žaloby a rovnako ani v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníkovi nedisponoval. Zopakovala tiež, že predmetnou darovacou zmluvou nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka do tej miery, aby bolo možné konštatovať, že jeho zostávajúci majetok nepostačuje na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Ak by totiž aj dlžník právnymi úkonmi zmenšoval svoj majetok, ale zostávajúci majetok by postačoval na uspokojenie pohľadávky veriteľa, nebolo by dôvodné vyslovovať neúčinnosť takých právnych úkonov, nie je totiž naplnená podmienka uvedená v § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej odporovateľný právny úkon musí byť vedený úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa a musí veriteľa ukracovať na jeho vymáhateľnej pohľadávke, pričom naplnenie tejto podmienky je vylúčené v prípade, ak sa veriteľ môže spoľahlivo uspokojiť v čase vykonávaného úkonu, ktorý je predmetom odporovateľnosti, z iného majetku dlžníka. Poukázala na to, že takýmto majetkom môže byť aj obchodný podiel v spoločnosti, na ktorý má dlžník ako spoločník v spoločnosti žalobcu nárok, a ktorý mu v čase uzavretia darovacej zmluvy patril, a na ktorý má nárok i v súčasnosti. Zdôraznila, že dlžník má na spoločnosti cca 20 %-tný podiel, pričom hodnota majetku spoločnosti bola podľa ročnej účtovnej závierky za rok 2018, ktorú priložila k vyjadreniu, vo výške 425.837 eur. Ak by aj dlžník bol ako spoločník danej firmy vylúčený, mal by nárok pri výške jeho splateného vkladu 3.000 eur ku splateným vkladom všetkých spoločníkov vo výške 15.269,20 eur a pri sume vlastného imania 179.398 eur (za rok 2018) na vyrovnací podiel vo výške 35.247 eur, pričom suma požadovaná žalobcom od dlžníka vo výške 5.258,99 eur je voči čiastke, na ktorú má nárok dlžník, zanedbateľná. Ak žalobca poukazoval na exekučné konania voči dlžníkovi, uviedla, že dlžník svoj dlh spláca z dôchodku a dlh veriteľa tak čiastočne uspokojuje, pričom žalobca mal možnosť začať exekúciu aj na obchodný podiel spoločníka, čo neurobil a postupuje šikanózne.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (žalovaným namietané neprerušenie konania nie je možné považovať za vadu postupu súdu, ktorá by mala vplyv na samotné rozhodnutie) v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a v podrobnostiach na ne poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, vyjadří sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

20. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku ako aj ohľadom tvrdení žalovanej, ktoré uvádzala na svoju obranu, a teda riadne zistil skutkový stav veci. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žaloby pre nesplnenie podmienok úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka žalobcu a žalovanej. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 42a Obč. zák., ktoré aj správne vyložil, a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a tvrdenia strán a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil svoje právne úvahy ako i na vec sa vzťahujúcu judikatúru a rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, z ktorej pre lepšie pochopenie riešenej problematiky aj citoval rozhodujúce pasáže. Odvolací súd s jeho závermi súhlasí a osvojuje si ich. Niet totiž žiadnych pochyb o tom, že pre úspešnosť dovolania sa neúčinnosti právneho úkonu musia byť kumulatívne splnené (súdom prvej inštancie podrobne vysvetlené) podmienky, pričom v prípade, keď čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená, nemožno sa neúčinnosti právneho úkonu domôcť. V posudzovanej veci bol žalobca (ako veriteľ) povinný v prvom rade preukázať existenciu vymáhateľnej pohľadávky. Tu súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca ku dňu rozhodnutia napadnutým rozsudkom nepreukázal, že disponuje voči dlžníkovi D.. V. vymáhateľnou pohľadávkou, teda pohľadávkou, ktorej splnenie možno vynútiť cestou výkonu rozhodnutia. Pre splnenie podmienok odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a Obč. zák., ak išlo o právne úkony medzi dlžníkom a osobou blízkou (čo je aj prípad prejednávanej veci, keď darovaciu zmluvu uzavreli dlžník D.. V. ako darca a jeho dcéra ako obdarovaná) je okrem existencie vymáhateľnej pohľadávky postačujúce preukázať urobenie právneho úkonu v určenej dobe a ukrátenie veriteľa, keďže v týchto prípadoch zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa aj vedomosť blízkej osoby o tomto úmysle predpokladá (presume). Blízka osoba musí naopak preukazovať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla v dobe urobenia odporovaného právneho úkonu aj pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať. Žalobca bol však povinný preukázať, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, pretože bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie veriteľovej pohľadávky, nesie veriteľ, pričom to platí aj v prípade, kde preukázanie úmyslu dlžníka nie je podmienkou odporovateľnosti, teda pri právnych úkonoch urobených medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi alebo urobenými v prospech týchto osôb. Z ust. § 42a ods. 1 Obč. zák. totiž vyplýva, že veriteľ musí aj za tejto situácie tvrdiť a preukázať, že odporovaný právny úkon ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k správny záveru, že žalobca nepreukázal, že dlžník darovacou zmluvou zo dňa 09.08.2013 ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky, keďže bolo preukázané a nebolo ani sporné, že dlžník je spoločníkom v spoločnosti žalobcu a má a aj v čase uzavretia darovacej zmluvy mal teda aj iný majetok, a to obchodný podiel v spoločnosti, o čom má žalobca nepochybne vedomosť. Tento dlžníkov majetok postačuje na uspokojenie (v čase rozhodnutia ešte nevymáhateľnej pohľadávky) vo výške zistenej v trestnom konaní 14.689,59 eur. Ak potom súd prvej inštancie prijal záver, že vzhľadom na iný majetok dlžníka, z ktorého môže žalobca dosiahnuť uspokojenie svojich pohľadávok, darovacou zmluvou nedošlo k ukráteniu žalobcu, posúdil vec správne a odvolací súd s jeho záverom súhlasí. Keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienky odporovateľnosti, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, nemohol byť v konaní úspešný ani v prípade, ak by preukázal, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Ak potom súd prvej inštancie z tohto dôvodu návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia súdnych konaní, v ktorých sa žalobca domáha voči dlžníkovi zaplatenia (náhrady škody), zamietol, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí.

21. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa riadne vysporiadal s argumentáciou strán sporu. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je

zrejme, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

22. Po oboznámení sa s argumentáciou žalobcu v odvolaní odvolací súd konštatuje, že žalobca neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. Ak žalobca v odvolaní tvrdil, že existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi D.. V. preukázal, pretože, jeho pohľadávka existovala už v čase skončenia pracovného pomeru s dlžníkom a podľa justičnej praxe sa vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Obč. zák. rozumie taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať na súde v základnom konaní (R 44/2001), odvolací súd sa s jeho tvrdením nestotožnil. Aktuálna rozhodovacia prax najvyššieho súdu, ako ani občianskoprávna doktrína, nezotrúva na takom výklade pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, aký vyplýva z rozhodnutia R 44/2001 a od tohto výkladu sa zásadne odchyľuje, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 237/2017 zo dňa 24.06.2020, v ktorom zaujal nasledujúci právny názor. Účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovené, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu, vydaného proti dlžníkovi, domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím vecí alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Obč. zák. sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba - ako bolo uvedené vyššie - k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, a keby išlo len o pohľadávku „dospelú“ či splatnú, teda žalovateľnú. Z uvedeného výkladu, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd, je zrejme, že súd prvej inštancie vyložil pojem vymáhateľnej pohľadávky správne.

23. S poukazom na správnosť výkladu vymáhateľnej pohľadávky je potom správny aj záver súdu prvej inštancie, že žalobca ku dňu rozhodnutia napadnutým rozsudkom vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníkovi nedisponoval. Ak žalobca v odvolaní namietal zamietnutie jeho návrhu na prerušenie konania s odôvodnením, že od roku 2014 podal žaloby o zaplatenie spôsobenej škody v celkovej výške 14.689,59 eur v troch konaniach, ktoré neboli bez jeho zavinenia právoplatne skončené a podmienky na postup súdu podľa ust. § 164 C.s.p. boli teda splnené a konanie malo byť prerušené do právoplatného skončenia týchto konaní, odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou nestotožnil. Vo všeobecnosti súhlasí s tým, že ak v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe nebola pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi ešte vymáhateľná, a ak sa žalobca domáha priznania tejto pohľadávky v inom súdnom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe, pretože v konaní, v ktorom sa prejednáva priznanie pohľadávky žalobcu voči jeho dlžníkovi a v ktorom má byť ňom rozhodnuté, je riešená otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu o odporovacej žalobe. V prejednávanej veci však žalobca, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie, nepreukázal ďalší zákonný predpoklad pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu, a to podmienku, že právny úkon dlžníka (prevod bytu darovacou zmluvou) ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky, keď nepreukázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka do takej miery, že by to ohrozilo uspokojenie jeho nároku na náhradu škody. Keďže jeho žalobe by bolo možné vyhovieť len pri kumulatívnom splnení všetkých podmienok odporovateľnosti, je potom nepochybné, že aj pri nadobudnutí vymáhateľnej pohľadávky (k čomu aj počas odvolacieho konania došlo), musela byť žaloba žalobcu zamietnutá. Z uvedeného je zrejme, že otázka, riešená v konaniach, do skončenia ktorých žiadal žalobca prebiehajúce konanie prerušiť, nemala význam pre rozhodnutie súdu o odporovacej žalobe. Ak súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, rozhodol správne a v žiadnom prípade neodňal žalobcovi právo na spravodlivý proces. Túto odvolaciu námietku žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú.

24. Ani odvolacia námietka žalobcu, ktorý tvrdil, že súd prvej inštancie nebral pri skúmaní preukázania podmienky, spočívajúcej v ukrátení uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, do úvahy základnú zásadu, spočívajúcu v tom, že nie je dôležité, aký veľký bol dlžníkov majetok v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený, nemohla obstáť, pretože argumentácia žalobcu nie je správna. Odvolací súd zdôrazňuje, že dlžníkove právne úkony skracujú pohľadávku veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom, ak by týchto úkonov nebolo, došlo by k uspokojeniu jeho pohľadávky z majetku dlžníka. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, že právny úkon dlžníka (prevod bytu darovacou zmluvou) ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky. Ako už bolo uvedené vyššie, dlžník je spoločníkom v spoločnosti žalobcu a má a aj v čase uzavretia darovacej zmluvy mal aj iný majetok, a to obchodný podiel v spoločnosti, o čom má žalobca nepochybne vedomosť. Tento dlžníkov majetok postačuje na uspokojenie (v čase rozhodnutia ešte nevymáhateľnej, v súčasnosti už z časti vymáhateľnej) pohľadávky vo výške zistenej v trestnom konaní 14.689,59 eur. Ak potom súd prvej inštancie prijal záver, že vzhľadom na iný majetok dlžníka, z ktorého môže žalobca dosiahnuť uspokojenie svojich pohľadávok, nedošlo darovacou zmluvou k ukráteniu žalobcu, posúdil vec po právnej stránke správne. Ak žalobca namietal, že záver, že dlžník disponuje majetkom v sume 33.438,60 eur ako hodnotou jeho vyrovnacieho podielu v obchodnej spoločnosti žalobcu, je len hypotetický a hodnotu vyrovnacieho podielu nie je možné brať za existujúci majetok dlžníka, keďže ku dňu pojednávania nebolo o vylúčení dlžníka D.. P. V. ako spoločníka z jeho spoločnosti právoplatne rozhodnuté, odvolací súd uvádza, že majetkom dlžníka je predsa samotný obchodný podiel v spoločnosti žalobcu bez ohľadu na to, či mu vznikne nárok na jeho vyplatenie po jeho vylúčení zo spoločnosti žalobcu. Žalobca sa z tohto majetku dlžníka môže uspokojiť a viesť exekúciu na obchodný podiel dlžníka v jeho spoločnosti, o ktorom má samozrejme vedomosť a v konaní bol preukázaný výpisom z Obchodného registra a účtovnou závierkou spoločnosti žalobcu ku dňu 31.12.2015. Práve z týchto dôvodov je aj ďalšia námietka žalobcu, ktorý tvrdil, že iba vypočutím dlžníka D.. P. V. bolo možné reálne preukázať existenciu jeho ďalšieho majetku a súd prvej inštancie pochybil, ak jeho návrh na vykonanie dokazovania vylúčením dlžníka ako svedka neakceptoval, nedôvodná.

25. Možno potom uzavrieť, že odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolací súd ich preto vyhodnotil za nedôvodné. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené s právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p..

26. Preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).